

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Szabó Csaba Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Bencze Katalin Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. január 13. napján kelt 5.G.41.620/2006/70. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését - a perköltségre is kiterjedően - részben megváltoztatja, és az alperest további 9.209.277,- (Kilencmillió-kettőszázkilencezer-kettőszázhetvenhét) Ft tőke és ennek 2006. január 31. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezi;

az elsőfokú perköltség összegét 654.300,- (Hatszázötvennégyezer-háromszáz) Ft-ról 1.880.750,- (Egymillió-nyolcszáznyolcvanezer-hétszázötven) Ft-ra felemeli; egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 842.600,- (Nyolcszáznegyvenkettőezer-hatszáz) Ft másodfokú részperköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 2005. január 1-jén logisztikai szolgáltatási szerződést kötöttek, amelyben az alperes mint szolgáltató vállalta a felperes mint megbízó által forgalmazott raklapos egységgrakományként vagy egyedi csomagolásban beérkező, nem veszélyes, különleges tárolási körülményt nem igénylő termékek (F. háztartási gépek teljes termékválasztéka, kb. 400 cikkszám) kirakodását, tárolását, nyilvántartását, valamint megrendelésre történő összekészítését, gépkocsira rakását, továbbá a rendeltetési címre történő eljuttatását a szerződésben meghatározott feltételek szerint.

A szerződés 2. pontja rögzítette, hogy azt 2005. december 31-ig határozott időre kötötték a felek.

A 4.2. pont alapján a szolgáltató teljes kártérítési felelősséget vállalt a tevékenységi körében bizonyítottan jelentkező áru- és készlethiányért, az általa kezelt áru minőségi állapotáért és a rendelkezésre állásáért.

A felperes az alperesnek ki- és betárolási megbízást elsődlegesen a P. Kft. „...” elnevezésű programja segítségével adott, amely online összeköttetésben állt az alperessel. E megbízások alapján állította ki papíralapon az alperes a ki- és betárolási, illetve a fuvarozási megbízásokat.

A peres felek a 2005. december 31-e és 2006. január 4-e között történt leltározáskor az alperes által kezelt árukészlet vonatkozásában megállapított többletet és hiányt elszámolták egymással. A felek közötti szerződés 2006. január 31-én szűnt meg.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2006. július 12-én benyújtott, fizetési meghagyásból ellentmondás folytán perré alakult eljárásban az alperest elsődlegesen kártérítés jogcímén 15.945.713,- Ft és ennek 2006. január 31-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy a „...” program segítségével ki- és betárolási megbízásokat adott az alperesnek, amely alapján az alperes papíralapon ki- és betárolási, illetve fuvarozási megbízásokat állított ki. Az alperes az ezen iratok szerint általa kezelt áruval a felperes felé maradéktalanul nem tudott elszámolni, a keresettel érintett árukészletet a felperes részére nem tudta hiánytalanul kiadni, ezért köteles az ebből eredően keletkezett kárát a Ptk. 466. § (2) bekezdése alapján megtéríteni.

Másodlagosan arra az esetre, amennyiben a bíróság azt állapítaná meg, hogy az alperes 2006. január 1-je és 31-e között nem végzett raktározási tevékenységet a felperes számára, a Ptk. 361. §-a alapján kérte az alperes kötelezését a részére erre az időre megfizetett 14.000.000,- Ft + áfa raktározási díj visszafizetésére.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben való marasztalását kérte, vitatva a jogalapot és az összecszerűséget is.

Arra hivatkozott, hogy a felperes részére több évig végzett komplex logisztikai feladatokat, minden üzleti évet átfogó leltározással zártak, annak eredményét senki nem kifogásolta. A felperes a keresetének első tételével a felek által közösen elfogadott leltáreredményt kérdőjelezte meg.

Hivatkozott továbbá arra is, hogy a felperes által biztosított program több esetben összeomlott, amely adatvesztés, a korábban rögzített készletmozgások, szállítólevelek eltűnését eredményezte, illetve emiatt a bevételi jegyek kiállítása sem volt több esetben lehetséges. Az elveszett dokumentációt a felperes közreműködése nélkül nem tudta utólagosan pótolni.

A felek szerződése az M5 1-7 alatti iratok szerinti radiátorokra nem terjedt ki, mivel a szerződés kizárólag a felperes háztartási gép termékválasztékára vonatkozott. E körben külön megállapodás alapján járt el, a radiátorok nyilvántartása excel táblák segítségével történt. Az excel tábla alapján a raktár végleges elhagyásakor a felek e körben elszámoltak egymással.

A felek közötti szerződés 2006. január 31-én történt megszűnését követően kiszállítást már nem teljesített a felperes részére. A raktár kiürítését 2006. januárjában a felperes megbízásából a Kühne & Nagel végezte, amelynél az alperes kizárólag az áru kocsikba való rakodásához nyújtott segítséget.

Az M6 1-5, M8 1-8, M9 1-3, M10 1-3 szám alatt csatolt mellékletek szerinti követelések alaptalanok, mert ezek a felek közötti szerződés megszűnése utániak.

A Fővárosi Bíróság a 2011. január 13-án kelt 5.G.41.620/2006/70. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 2.106.172,- Ft-ot, valamint ennek 2006. január 31. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamatát, továbbá 654.300,- Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felek atipikus szerződést kötöttek, amely többek között a megbízási szerződés, a letéti szerződés, a bérleti szerződés, illetve a szállítmányozási szerződés elemeit is magában foglalta.

Annak megállapítására, hogy a felperes által állított áruhiány valóban megállapítható-e okirati, tanú és szakértői bizonyítást rendelt el. A I.-nél M2 2-7, M3 2, M4A 2, M12 2, M13 1-4, M14 2 és M15 4 alatti tételekkel kapcsolatban a felperes a kártérítési igényét arra alapította, hogy ezen áruk visszaszállítására az alperesnek megbízást adott, az alperes e tételeket a vevőktől átvette, azonban a készletnyilvántartó rendszerben nem rögzítette azért, mert vagy az áru nem érkezett meg a raktárba, vagy visszaérkezett az áru a raktárba, de ennek ellenére az alperes a készletnyilvántartó rendszerben nem tüntette fel az árut.

Az M4B 2 szerinti tételek vonatkozásában arra hivatkozott, hogy az alperes ezen árukészletet a megbízása alapján kitárolta, azonban a címzetthez az áru maradéktalanul nem érkezett meg.

Az M4C 2 szerinti tétellel kapcsolatban azt állította, hogy az alperes a megbízása nélkül az árut a vevőtől átvette, azonban az áru nem került be a felperesi árukészletbe.

Az igazságügyi szakértő ezen tételeknél – az M13 1-4 alatti tétel kivételével – valós áruhiányt nem tudott megállapítani. Arra hivatkozott, hogy mivel nem állt a rendelkezésére sem a 2005. december 31-i, sem a szerződés felbontásának megfelelő átadó-átvevő leltár, ezért utólag már nem bizonyítható az, hogy az ezen

iratok szerinti áru valóban hiányzott-e az alperesi raktárból vagy csak a bevételezése maradt el.

A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a perben a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség az általa állított kár felmerülte és összegszerűsége körében. A bizonyítási kötelezettség teljesítéséhez nem volt elegendő a felperes részéről okiratok csatolása, mivel azok alapján csak a tételekkel jelzett áruk a bíróság számára egyedileg nem voltak beazonosíthatóak. A perben kirendelt szakértőnek lett volna a feladata az, hogy az alperes által kezelt raktárkészletet az okiratokkal összevetve a valós áruhiányt megállapítsa. A szakértő azonban valós áruhiányt, kivéve az M13 alatti tételeknél, a I. alatti tételek tekintetében nem tudott megállapítani. Az elsőfokú bíróság az M13 alatti tételek kivételével a I. alatti tételek tekintetében a szakvéleményt a perben beszerzett egyéb bizonyítékok alapján elfogadta. A felperesnek ezen tételek tekintetében azt kellett volna a perben igazolnia, hogy a felek közötti leltározáskor figyelembe vett és elszámolt áruhiányon felül jelentkezett a kártérítésként érvényesített áruhiány, amit az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem látott bizonyítottnak.

Az M2 2-4, az M4A 2-3, az M12 2, az M14 2 iratokon vevőként a felperes neve szerepel, azonban semmi nem utal arra, hogy ezen szállítólevelek alapján az alperes járt volna el, illetve, hogy ezen árukészletnek az alperesi raktárba be kellett kerülnie. Az M2 2-4 és az M12 2 alatt csatolt szállítólevelek alapján a szakértő olyan visszaszállítási megbízásokra hivatkozik, amelyek későbbi keltezésűek, mint a szállítólevelek, az elsőfokú bíróság ezért nem látta bizonyítottnak azt, hogy ezek a visszaszállítási megbízások valóban ezen árukra vonatkoznak. Kétséges az is, hogy az M4A 2-3 alatti szállítólevélre vonatkozna valóban a szakértő által hivatkozott visszaszállítási megbízás, tekintettel arra, hogy a megbízás kiállítása és a szállítólevél kelte között közel egy hónap van. Az M14 2 alatti áru esetében nem is talált a szakértő visszaszállítási megbízást.

Az M4C 2 tétel vonatkozásában nem látta az elsőfokú bíróság azt bizonyítottnak, hogy az árut az alperes vette át és az áru az alperes raktárába beszállításra kellett volna, hogy kerüljön, mivel a szállítólevélen az alperes neve, illetve az, hogy a szállítólevén szereplő árut átvette, nem szerepel. Az alperes visszaszállítási megbízást sem tudott a szakértőnek ezen áruval kapcsolatban átadni.

Az M4B 2 tétel esetében az elsőfokú bíróság elfogadta a szakértőnek azt a megállapítását, hogy az árut a kiszállítást követően visszaszállították a raktárba, az árut a raktáros átvette, azonban az az analitikus nyilvántartásba nem került be, ezért valós áruhiányt átadás-átvételi leltár hiányában nem látott bizonyítottnak.

Az M13 3 alatti áruk vonatkozásában a szakértő valós áruhiányt állapított meg azzal, hogy a raktári nyilvántartásba ezen tételeket a felperes rögzíthette utólag annak érdekében, hogy a vevő reklamációjára a visszáru számlázást rendezni tudja. A felperes nem adott ugyan visszáru megbízást az alperes részére, ennek ellenére az ... forgalmi rendszámú tehergépkocsi visszárut vett át a felperes vevőjétől. Az elsőfokú bíróság a szakértő ezen megállapítását nem fogadta el, mivel a felperes azt a perben semmivel sem bizonyította, hogy az ... forgalmi rendszámú tehergépkocsi az alperes megbízásából fuvarozta volna el ezeket az árukat a felperes vevőjétől, illetve az sem bizonyított, hogy ezen gépjárműnek az árut az

alperes által kezelt raktárba kellett beszállítania. A bevételi jegyeket ugyanis, ahogy azt az igazságügyi szakértő is megállapította, feltehetőleg a felperes utólag állította ki az általa üzemeltetett számítógépes rendszer segítségével.

Az M15 alatt csatolt tételek vonatkozásában az elsőfokú bíróság a szállítólevelek és a visszarúzásra vonatkozó iratok alapján nem találta bizonyítottnak azt, hogy a 4 db ventilátort az alperes vagy megbízásából más átvette, majd az alperesi raktárba beszállította. A szakértő e körben egy 2005. szeptember 20-i visszaszállítási megbízásra hivatkozott, amely nyilvánvalóan nem vonatkozhat a csak 2005. október 10-én visszarúzott ventilátorokra.

Mindezekre tekintettel a felperes keresetét a I. alatti tételek körében elutasította.

Az M5 és M11 tételek tekintetében II. alatt a felperes arra hivatkozott, hogy ezeket az árukat az alperes a raktárból nem adta ki a részére a szerződés megszűnésekor. A M5 alatti tétellel összefüggésben az igazságügyi szakértő tényleges áruhiányt nem tudott megállapítani arra tekintettel, hogy nem készült átadás-átvételi leltár, amely megállapítást az elsőfokú bíróság elfogadott. Kiegészítette ezt azzal, hogy a perben a felperesnek nemcsak az áru tényleges meglétét kellett bizonyítania, hanem azt is, hogy ezen árukészlet kezelését az alperesre bízta. Ezt a tényt azonban a felperes hitelt érdemlően nem tudta bizonyítani, az általa csatolt szállítólevelek egy részén ugyanis az alperes általi átvételt igazoló pecsét vagy nyilatkozat nem található.

Az M11 alatti tételnél az igazságügyi szakértő átadás-átvételi leltár hiányában valós áruhiányt nem tudott megállapítani, ezen túlmenően az alperes részére történő átadás hitelt érdemlő bizonyításának hiányát az elsőfokú bíróság a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperes terhére értékelte.

Mindezekre tekintettel a felperes keresetét a II. alatti tételek vonatkozásában is elutasította.

A IV.-nél az M6, M8 és M9 alatti tételek vonatkozásában a felperes arra hivatkozott, hogy az alperesnek fuvarozási megbízást adott, amely alapján az alperes az árut kitárolta, azonban a címzetthez a kitároltnál kevesebb áru érkezett meg.

Az M6 alatti tételek esetében az igazságügyi szakértő megállapította, hogy készült kiszállítási megbízás, kiadási raktári bizonylat, a vevő azonban nem a teljes mennyiséget vette át, az át nem vett tételek pedig nem kerültek visszavételezésre, ezért a felperes nettó kárát 359.841,- Ft-ban állapította meg. Az ezen tételek körében becsatolt szállítólevelekből megállapította, hogy azok dátuma a szerződés megszűnését megelőző időpont, továbbá, hogy a szállítólevélen feltüntetett egyes áruk darabszáma kézírással utólagosan csökkentésre került. E körben a felperes arra hivatkozott, hogy e hiány nem fuvarozás közben keletkezett, hanem az alperesi raktárból az M6 2 alatti árumennyiség áruhiány miatt nem volt kiadható, ahogy erről **Ny.L.** írásban is nyilatkozott. **Ny.L.** azonban a másodszori szóbeli meghallgatása során a felperes által hivatkozott áruhiánnyal kapcsolatos írásbeli állítását már nem tartotta fenn. Mivel a szállítólevélen csak a tehergépkocsira felrakott mosogatógépekkel kapcsolatban van feljegyzés, ezért az elsőfokú bíróság nem látta bizonyítottnak azt, hogy az alperes részéről az M6 2 alatti szállítólevélen szereplő áru kiadása nem történt meg a felperes által megbízott fuvarozó részére. Amennyiben ugyanis hiányzott volna a szállítólevélen feltüntetett áruk egy része, úgy a szállítónak ezt a szállítólevélen fel kellett volna tüntetnie. A H. Kft. által

megküldött, a saját példányáról készült szállítólevél másolaton viszont az utólagos, kézzel történt javítás nem szerepel, azon csak a leszállított mosogatógépek vannak bekarikázva. Amennyiben a fuvarozás során vészelt el az áru egy része, ebből igényt a felperes nem az alperessel, hanem a fuvarozóval szemben érvényesíthet.

Ny.L. az ismételt meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy az alperessel a jogviszonya már 2005. december 31-én megszűnt, ezért sem fogadta el a tanú azon írásbeli nyilatkozatát, amely az M6 2 alatti szállítólevélről lehúzott árukra vonatkozott.

Mindezekre tekintettel az M6 alatti tételek tekintetében a felperes keresetét elutasította.

Az M8 alatti tételek vonatkozásában az igazságügyi szakértő szintén megállapította, hogy az itt szereplő áruk részben nem lettek a vevő által átvéve.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a szállítólevél igazolja azt, hogy az azon szereplő árukészlet az alperes által a raktárból kiadásra került, az abból eredő kárt ezért a felperes az általa megbízott fuvarozóval szemben érvényesítheti, ha az nem gondoskodott megfelelően az áru rendeltetési helyére történő szállításáról. Mindezekre tekintettel ezen tétel vonatkozásában is elutasította a felperes keresetét.

Az M9 alatti tételek tekintetében az igazságügyi szakértő megállapította azt, hogy az áru nem a szállítólevélen szereplő **Ty.** Kereskedésnek lett elszállítva, hanem a **M.-**nek, aki az átvételi bizonylaton nem igazolta teljeskörűen a leszállított áru mennyiségét. Az át nem vett áru raktárba való visszakerüléséről dokumentum nincs, a felperes kárát ezért 1.641.371,- Ft-ban állapította meg. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2006. január 27-i szállítólevél az áru alperesi raktárból való kiadását igazolja. Ezen a szállítólevélen kézzel javítás szerepel, azonban az hitelt érdemlően a perben nem nyert bizonyítást, hogy ezt a javítást az alperes részéről eljárni jogosult személy azért vezette rá a szállítólevélre, mert a szállítólevélen szereplő árukészlet nem volt már az alperesi raktárban, az az alperes részéről kiadásra nem került. Ezen túlmenően a kézzel írt számok nincsenek összhangban a **M.** által elismerten átvett árumennyiséggel.

A perben a felperesnek kellett volna e körben azt bizonyítania, hogy az alperes megbízásából járt el a **H. Kft.** akkor, amikor az M9 2 alatti szállítólevélen feltüntetett adatokat kijavította, továbbá azt is, hogy erre azért került sor, mivel az alperesi raktárban már kellő mennyiségű árukészlet nem volt található, az nem volt a fuvarozó részére kiadható. Az eltérő mennyiségre vonatkozó jelzés dátuma azonban a felek közötti szerződés megszűnése után keletkezett, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az esetleges hiány miatt az alperessel szemben a felperes követelést nem érvényesíthet.

Mindezekre tekintettel az M9 alatti tételek tekintetében is elutasította a felperes keresetét.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak részbeni megváltoztatásával az alperest további 13.839.541,- Ft és annak törvényes mértékű kamata, valamint perköltség megfizetésére kötelezni, a Ptk. 466.

§ (2) bekezdése alapján elsődlegesen leltárfelelősség, másodlagosan kártérítés alapján.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság meghaladta a hatáskörét, amikor olyan kérdésekben foglalt állást, amelyet korábban már szakkérdésnek nyilvánított. Ezen túlmenően a szakkérdésekkel kapcsolatos téves feltevései miatt helytelen következtetésre jutott.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nemleges bizonyításra kötelezte, ami kizárt, ennek elmaradását pedig a terhére értékelte.

Nem volt a felek között teljeskörű elszámolás, ez a szerződés 2006. január 31-i megszűnésére tekintettel 2006. január 4-i dátummal fogalmilag kizárt.

Az eljáró bíró a szakértő által megállapított könyvelési hiányt félreértelmezte, továbbá a terhére róta, hogy nem kért tételes elszámolást, a Ptk. 4. § és 316. §-okat tévesen alkalmazta.

A I. kereseti pontnál az M2-4, az M3 2, M4A 2-3, M4C 2, M12 2, M14 2 és M15 alatti tételekkel kapcsolatban előadta, hogy ezek nem képezhették a leltárnak a tárgyát, mivel a nyilvántartásban nem szerepeltek, a felperes 2005. december 31-e és 2006. január 4-e között ezeket nem is kereste. Erről a hiányról később értesült, amit iratokkal bizonyított.

Az elsőfokú bíróság számára nem voltak az egyes tételek beazonosíthatóak, a kirendelt igazságügyi szakértő a helyszíni szemlén a rendelkezésére bocsátott iratok alapján ennek ellenére meg tudta állapítani a felperesi követelés tárgyát, többek között azért, mert nem egyes vagyontárgyak visszaköveteléséről van szó, hanem mennyiség alapján átvett dolgok visszaszolgáltatásáról, illetve azokkal kapcsolatos elszámolásról.

Az igazságügyi szakértő az M13 3 alatt csatolt bizonylat alapján megállapította, hogy az itt átvett áru az alperes által nem került bevételezésre. A 2009. november 4-én kelt beadvány mellékleteként benyújtották az alperes által faxon megküldött rakodási utasításokat, amelyek bizonyítják, hogy az ... forgalmi rendszámú gépkocsi az alperes megbízásából végezte a felperesi áruk ki- és beszállítását.

Az M2 4, M4A 2-3, M4C 2, M12 2, M14 2 alatti iratokkal kapcsolatban az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértőtől eltérő megállapításokat tett.

Az M15 alatti tételnél az eljáró bíró szakkérdésben foglalt állást, ugyanakkor az iratokat nem tudta értelmezni.

Az igazságügyi szakértő az M5 alatt csatolt bizonylatok alapján megállapította, hogy a felperes által csatolt analitikus kimutatás alapbizonylatokon alapul, azaz az alperes ezeket az árukat átvette, ezért ezzel el kell tudnia számolni vagy értékét részére meg kell térítenie.

Az igazságügyi szakértő az M11 2 alatt csatolt bizonylat alapján valós áruhiányt nem, csak nyilvántartási hiányt tudott megállapítani, ugyanakkor az alperesnek ezekkel az árukkal vagy fizikálisan, vagy pénzügyileg el kell számolnia.

Az M6 alatti bizonylatokkal igazolt követeléssel kapcsolatban **Ny.L.** tanú megerősítette, hogy a raktárból csak a kézzel korrigált számú tétel került kiadásra, a kár abból keletkezett, hogy az alperes a gépi szállítón szereplő árumennyiséghez képest kevesebbet adott át a felperesnek, illetve az általa megjelölt személynek. Ugyanez igaz az M8 és M9 alatti bizonylatokon felsorolt áruk vonatkozásában is.

Álláspontja szerint az irreleváns, hogy a fuvarozók az alperes vagy felperes megbízásából jártak-e el, mivel Ny.L. alperesi megbízott azt nyilatkozta, hogy a különbözet a raktárkiadásnál keletkezett.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes fellebbezése túlnyomórészt alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta felül, azaz kizárólag azokat a tételeket vizsgálta, amelyekre a felperes fellebbezése kiterjedt, ezért a M4B 3 és M4B 5, továbbá az M10 alatti tételek vonatkozásában az elsőfokú bíróság marasztaló rendelkezését nem bírálhatta felül.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, ugyanakkor megalapozatlanul utasította el az igazságügyi könyvszakértő által megállapított összegű kártérítési igényét a felperesnek.

Nem vitásan a peres felek atipikus szerződést kötöttek, amely 2006. január 31-én megszűnt, a felperes pedig szerződésszegésre alapította a kártérítési igényét, mivel az alperes a raktárban lévő áruval nem tudott elszámolni.

A Pp. 177. § (1) bekezdése alapján, ha a perben jelentős tény vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléshez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik, a bíróság szakértőt rendel ki.

Az elsőfokú bíróság helyesen szakkérdésnek tekintette azt, hogy a peres felek közötti szerződés megszűnését követően a felperesnek milyen összegű kártérítési igénye lehet.

Az igazságügyi könyvszakértő 34. sorszám alatt nyújtotta be a szakvéleményét, amelyet a felperes elfogadott, azon tételek vonatkozásában sem kérte a szakvélemény kiegészítését, amelyekkel kapcsolatban az igazságügyi szakértő a felperes követelését nem találta megalapozottnak (59. sorsz. jegyzőkönyv). Ugyanakkor az alperes indítványozta a szakértő személyes meghallgatását, amelyet a 2010. július 29. napján tartott tárgyaláson is fenntartott. A tárgyalás elhalasztását rögzítő végzésben az elsőfokú bíróság erre tekintettel a szakértőt külön végzésben rendelte idézni, ugyanakkor felhívta az alperest, hogy a szakértői bizonyítási indítványára tekintettel 15 napon belül helyezzen a Fővárosi Bíróságon elnöki letétbe 50.000,- Ft-ot szakértői díj előlegezése címén a szakértői bizonyítás iránti indítványa mellőzése terhével. Ezt követően az alperes a szakértői díjat nem előlegezte meg, semmilyen érdemi nyilatkozatot a szakvéleménnyel kapcsolatban nem terjesztett elő, további bizonyítási indítványa nem volt.

Az elsőfokú bíróság sem találta aggályosnak a szakvéleményt és a Pp. 182. § (3) bekezdése alapján nem rendelte el a szakértő meghallgatását.

Az igazságügyi szakértő az M13 3, az M4B 3-5 tételek, az M6, az M8 és M9 tételek vonatkozásában a felperesnél kárt állapított meg. Ezeket a tételeket az elsőfokú

bíróság **Ny.L.** tanúvallomásával felülmérlegelte és az okiratok hiányát tévesen a felperes terhére értékelte, ezért ezen tételeknél helytelen jogi indokolással utasította el a felperes keresetét.

Az igazságügyi szakértő a szakvéleményét az átadott peres iratok, a felperes irodahelyiségében tartott helyszíni szemléken kapott információk, számviteli kimutatások és könyvelési bizonylatok alapján állította össze. A szakértő a vizsgálatot az átadott írásos dokumentumok egyszerű, a magyar nyelv értelmezésével, a számszaki adatok egyeztetésével, számításával, bizonylatok szerint feltételezhető gazdasági események reprodukálásával, a mindenkor érvényben lévő törvények, jogszabályok, szakmai előírások megfeleltetésével végezte el.

Az M13 3 alatti tétel vonatkozásában az igazságügyi szakértő a visszáru szállításra vonatkozó megbízást, szállítólevelet és raktári bevételi bizonylatot nem talált, ugyanakkor az bizonylatokkal alátámasztottan igazolt, hogy az ... forgalmi rendszámú tehergépkocsi különböző visszárukat átvett a vevőktől, reklamációra ezek az áruk azonban nem kerültek be az alperes raktárába. A felperes által utólag kiállított bevételi jegyek nem döntik meg a szakértőnek azt a megállapítását, hogy az ezen tételek alatt szereplő áruk valós áruhiánynak minősülnek, ezért azzal az alperesnek el kellett volna számolnia a szerződés megszűnésekor.

Az M6 alatti tételek esetében az igazságügyi szakértő azt állapította meg, hogy készült kiszállítási megbízási, kiadási raktári bizonylat, valamint szállítólevél, azonban 359.841,-Ft értékben ezen áruk vevők által történő átvételére nem került sor, ezért ilyen összegű kára keletkezett a felperesnek. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság **Ny.L.** tanúvallomása és a csatolt okiratok alapján ennek ellenkezőjét állapította meg és utasította el a felperes erre vonatkozó keresetét.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint **Ny.L.** ellentmondásos tanúvallomása, amely ellentétben állt az írásbeli állításával is, nem szolgálhat alapul a szakértői vélemény megdöntésére. Annak a ténynek, hogy a **H. Kft.** által megküldött szállítólevél másolaton utólagos javítás nem szerepel, nincs jelentősége, mert valamennyi példány összehasonlítása után lehetne következtetést levonni abból, hogy ténylegesen milyen áru elszállítására került sor, az utólagos javítás valamennyi példányon feltüntetésre került-e.

Ny.L. tanú először arra hivatkozott, hogy azért javította ki a szállítólevelet, mert ténylegesen annyit pakoltak fel a tehergépkocsira, amilyen áru a raktárban volt és ami nem került fel a kocsira, azt kijavította utólag a szállítólevélén. Az eljáró bíró figyelmeztetése után már azt mondta, hogy azért került a szállítólevél kijavításra, mert nem volt annyi gép, amennyi a szállítólevélén szerepelt. Ezen túlmenően az M6 2 alatti szállítólevélre úgy nyilatkozott, hogy azon nem az ő írása szerepel, nem tudja, hogy mikor került rá a szállítólevélre. **Ny.L.** tanú az M6 3 alatti szállítólevéllel kapcsolatban elmondta, hogy kellett, hogy legyen egy fő szállítólevél, amelyben ezek a gépek is szerepeltek. A fő szállítólevélén feltüntetett árukészlet egy része került ezen, kézi szállítólevéllel elszállításra.

Mindez azt jelenti, hogy az igazságügyi könyvszakértő által megállapított valós áruhiányt a később csatolt bizonyítékok alátámasztották.

Az M8 alatti tételekkel kapcsolatban az igazságügyi szakértő azt állapította meg - hasonlóan az M10 alatti tételekhez, amelynél az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértői véleményt elfogadta –, hogy készült kiszállítási megbízás, raktári kiadási bizonylat és szállítólevél is, ennek ellenére a vevők nem az összes árut vették át, az át nem vett árukra vonatkozóan pedig nem állt rendelkezésre olyan bizonylat, amely igazolta volna az áruknak a raktárba kerülését, ezért 6.693.931,- Ft értékű kára keletkezett a felperesnek.

Az igazságügyi szakértő ezzel kapcsolatban megállapította, hogy 147 db mennyiségi eltérés van a megbízás és a raktár kiadása között, ami egyértelműen az alperes felelősségét és nem a fuvarozó felelősségét támasztja alá. Ezen szállítóleveleken a csillaggal jelölt tételek kézzel történő írásának és az átvevő igazolásának csak akkor lenne jelentősége, ha a rendelkezésre álló iratok alapján egyértelműen megállapítható lenne, hogy a kár a fuvarozás során keletkezett. Jelen esetben azonban a felperesi megbízás és a raktárból történő kiadás mennyisége között eltérés van, amely eltérés oka a szállítólevélen nem szerepel, ezért tényleges áruhiányról van szó.

Az M9 alatti tétel vonatkozásában készült kiszállítási megbízás, raktári kiadási bizonylat és szállítólevél. Az átvételi bizonylaton azonban teljeskörűen a kiszállított árumennyiség nem került leigazolásra. Az át nem vett áruk visszakerülése semmilyen dokumentummal nincs igazolva. A szállítólevélen szereplő kézzel történő javítás hitelt érdemlő bizonyításra nem alkalmas, mert egyrészt nem állapítható meg belőle, hogy azt az alperes részéről eljárni jogosult személy vezette rá, másrészt, hogy azért történt a szállítólevélre való átvezetés, mert az az árukészlet nem volt az alperes raktárában.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a fellebbezett rész vonatkozásában részben megváltoztatta és az alperest további 9.209.277,- Ft tőke és járulékai megfizetésére kötelezte.

A másodfokú bíróság határozatára tekintettel a felperes az elsőfokú eljárásban 70 %-an lett pernyertes és 30 %-ban lett pervesztes, ezért az általa lerótt kereseti illetékből 630.000,- Ft, az általa teljes egészében előlegezett szakértői díjból 440.000,- Ft illeti meg a felperest a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján. A pernyertességére tekintettel az ügyvédi munkadíj összege a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján 810.750,- Ft, amely az általános forgalmi adót is tartalmazza.

A felperes fellebbezése nagyobb részben eredményre vezetett, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a felperes részére a másodfokú perköltséget megfizetnie. A másodfokú perköltségéből a felperest a pernyertességére tekintettel 552.600,- Ft összegű fellebbezési eljárási illeték, míg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján

mérlegeléssel megállapított, áfát is tartalmazó, 290.000,- Ft összegű ügyvédi munkadíj illeti meg.

Budapest, 2011. év június hó 30. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Kurucz Zsuzsanna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő